

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

တိ ဖိ ငို မှ ဝိ ဇေ တ ဂ ကိ ပြို ၊

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အချစ်ဆိုတာ

တစ်ခါ . . . တစ်ခါ . . . မိုးသက်လေပြင်း

တစ်ခါ . . . တစ်ခါ . . . အလင်းပေးတဲ့ လ၊

မမျှမတ ပေးဆပ်ခဲ့ရသမျှ

ကိုယ်ဘဝ မြေကျဖို့ ချည်းပဲ . . .။

တကယ်တော့ . . . အချစ်ဆိုတာ . . .

ပူလိုက် . . . အေးလိုက် . . .၊ ငိုလိုက် ရယ်လိုက်

နှလုံးသားကို ရိုက်နှက်တဲ့ ကျာပွတ်ဆိုရင်

ရင်တစ်ရာက ပီတိ

ကျောတစ်ရာမှ မချီလှသည် မို့၊

အချစ်တွင်းနက် . . . နှစ်သက်ခက်၏။

မူးယစ်တိမ်းပါး စိတ်ကစားတော့

အချစ်စေပါး . . . ညွှန်လာရာမှ ...

ငါသည် . . .

ကျွန်တစ်ပါး . . . ပါတကား . . .။

အခန်း (၁)

ယွန်းပန်းအိမ် စောချွေးတွေပြန်လာသည်။ ။ ခြေလှမ်းတွေက နောက်မှ ကျားလိုက်လာလို့ ပြေးနေရသလို မျက်လုံးတွေကလည်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက်။ မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ လိုက်နေသည့် ကြားက လူတွေ တိုးကျိတ်နေရတာနှင့် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို မျက်စိလည်ကျန်ခဲ့မှန်း မသိ။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ။

သူမတော့ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိနဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့မည် ထင်ပါရဲ့ ။

ယွန်းပန်းအိမ်က နဂိုကတည်းက မအူမလည်လေးပါ။ ရန်ကုန်မှာ ဆိုရင်တောင် ကိုယ်နေတဲ့ အိမ်လိပ်စာလေး ပြောပြီး Taxi ငှားပြန်လို့ ရသေးသည်။ ။ လမ်းမသိလို့ ပိုက်ဆံပိုအတောင်းခံရကာမှ ခံရရော။

ခုတော့ ဖြစ်နေတာက သူမ ခုမှ ရောက်ဖူးသည့် တောင်ကြီးမြို့။ ကိုယ့်အစ်မ ပါတယ်ဆိုပြီး ကိုယ်တည်းတဲ့ အိမ်လိပ်စာကိုလည်း မှတ်မထားမိချေ။ လေးလေးက သူ့သမီး တောင်ကြီးက သူငယ်ချင်းအိမ်ကို အလည်လိုက်မလို့ ဆိုတာနှင့် ယွန်းပန်းအိမ်ကိုလည်း ရောက်ဖူးအောင်ဆိုပြီး အဖော်ထည့်ပေးလိုက်တာ။

ခုမှ ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့ရတော့မည် ထင်ပါရဲ့ ။ ချွေးသီးပေါက်တွေ ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီးလောက် ဖြစ်ကုန်ပြီလား။ စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် တိုးဝှေ့ကာ အောက်ထပ်ကို ပြေးအဆင်း . . .

"ဟာ"

"အင့်"

"အမယ်လေး"

ရုတ်တရက် လှေကားအကွေ့မှ လူတစ်ယောက်နှင့် တိုးတိုက်မိလေ သဖြင့် လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသည့် ရှမ်းပဲပုပ်အထုပ်ကလေး ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

အရေးထဲမှာ နော်။

"ဒုတ်"

"အ"

"သေပါပြီ"

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်နှင့်ပွတ်ပြီး ရှုံ့မဲ့သွားကြလေ သည်။ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ အထုပ်ကို နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ငဲ့ကောက်မိလို့ နဖူးချင်း နောင်ဂျိန်ပွဲဆင်သွားတာ။

ဒါကို အနားက အထည်ဆိုင်မှ ရှမ်းမလေးနှစ်ယောက်က ကြည့်၍ ရယ်နေ၏။

ဟွန်း... သူများ ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကြည့်ရယ်နေကြတယ်ဟု စိတ်မှာ ခံပြင်းလျက် ချက်ချင်းအကြည့်ကို ပြန် ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။

ယွန်းပန်းအိမ် ကိုယ်နှင့် တိုက်မိသည့်လူကို တစ်စက်ကလေးမှ မော့မကြည့်ဖြစ် သူအရင် ကောက်ကိုင်မိသွားသည့် ကိုယ့်အထုပ်ကလေးကို ပဲ သူ့လက်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရ တော့သည်။

မမတို့ ဘယ်ရောက်ကြကုန်ပြီလဲ။

နောက်က ကုလားကျားဆွဲလို့ ဆွဲမှန်းမသိ၊ ယွန်းပန်းအိမ်ကိုတောင် နည်းနည်းလေးမှ ပြန်ရှာဖော် မရကြဘူး။ နေနိုင်လိုက်ကြတာ အံ့ပါရဲ့။

ယွန်းပန်းအိမ် မမတို့ ကို ရှာရင်းနဲ့ ဘယ်နေရာရောက်လို့ ရောက်
လာမှန်းပင် မသိတော့။ လူတွေကြားမှာ တိုးဝှေ့ပြေးလွှား ရှာရင်းပဲ လူန
ည်းနည်းရှင်းသည့် နေရာမှာ ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်တော့ . . .

တောင်ပေါ်သားကားဂိတ်တဲ့ . . .

ဒါ ဘယ်နေရာလဲ။ ယွန်းပန်းအိမ်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး တအိအိနှင့် ငိုချပစ်လိုက်၏။ အခုအ
ချိန်မှာ ကြောက်တာပဲ သိပြီး ရှက်ဖို့ ကို သတိမရတော့ချေ။

"ဟိတ်"

"ဟင်"

ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲဟု ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့်တော့ သူမနှင့် နီးနီး
ကပ်ကပ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။

"မင်းကို ခေါ်နေတာ"

ယွန်းပန်းအိမ် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူမ
ကို စိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

ချောလိုက်တာဟု . . . စိတ်မှာ တွေးပြီးမှ စိတ်ကို ပြန်တင်းလိုက်၏
။ သူချောတာ ဖုတ်စား၊ ပြုတ်စားလို့ မှ မရတာ။ လောလောဆယ် ကိုယ်
က ဒုက္ခရောက်နေတာလေ။

"ဘာဖြစ်လို့ လမ်းလယ်ကောင်ကြီးမှာ ထိုင်ခိုနေတာလဲ"

"ရှင်"

"ရှင်"

"ကိုယ် မြန်မာစကားပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား"

"အဲ"

မြန်မာစကားပြောနေပေမယ့် သူ့အသံက ခပ်ဝဲဝဲ။ ရှမ်းပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့

။

"ငိုပါတယ်ဆိုမှာ တော့ ဒုက္ခရောက်နေလို့၊ စိတ်ညစ်လို့ ပေါ့ရှင်"

"ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်တာလဲ။ ပြောပြလေ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီမှာ ပေါ့"

"ရှင် . . . တကယ်ပြောတာလား"

ယွန်းပန်းအိမ် မယုံသလိုလေး မေးလိုက်၏။ ပြောပြီမှ ကိုယ့်ပါးစပ် ကို လက်နှင့် ပိတ်လိုက်မိသည် ။ ယောက်ျားတွေဟာ ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ။

လူလိမ်လူညာနဲ့ တွေ့မှ အရှင်လတ်လတ် ငရဲရှစ်ထပ် ဆင်းရတာထက် ဆိုးနေဦးမည်။ သူ့ပုံစံ ကြည့်ရတာတော့ သူခိုး၊ ကြမ်းပိုးရုပ် မပေါ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အကောင်းစားတွေ ဝတ်ထားတာကိုး။

အို . . . လူဆိုးဆိုတာ ဘာနဲ့ တံဆိပ်ရိုက်မှတ်ထားတာရှိလို့ ကိုယ်က မိန်းကလေး။ အယုံလွယ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။

"မင်းပုံစံကြည့်ရတာ မအူမလည်နဲ့ ။ တောင်ကြီးကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်ကလဲ ရန်ကုန်ကလား၊ ကိုယ်ဘာကူညီပေးရမလဲ"

"အဲ . . . ကိုယ့်ပုံစံ မအူမလည် ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ခွင်ဆင်တာလား။ ဒုက္ခရောက်နေတာက အမှန်ပေမယ့် အကူအညီလည်း အရမ်းမတောင်းရဲပေ။ ကူညီမယ်ဆိုပြီး လိမ်ခေါ်သွားရင် ဒုက္ခ။

လူကုန်ကူးမှုတွေက ခေတ်စားနေတာလေ။ ယွန်းပန်းအိမ် သူ့ကို အ

ကဲခတ်လိုက်ပြီး . . .

"အဖော်တွေနဲ့ ကွဲသွားလို့ ဒုက္ခရောက်နေတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကူညီမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မယုံရဲဘူးရှင်။ ရှင်ကူညီမယ်ဆိုပြီး လိမ်ခေါ်သွားရင် ဒုက္ခကမှ အသက်ရှူ ချောင်ဦးမယ်"

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး . . .

"မင်းစေတနာကို စော်ကားလှချည်လားကွ၊ ငါ့ရုပ်က သူခိုး၊ ကြမ်းပိုးရုပ် ပေါက်နေလို့ လား"

"သိနိုင်ဘူးလေ . . . လူရိုး နံပါတ်တပ်မထားသလို၊ လူလိမ်လူညာ ဆိုတာလဲ ချို့ပေါက် နေတာမှ မဟုတ်တာ"

"မင်း"

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ စေတနာနဲ့ မတန်တဲ့ ဟာလေးပါလား။

"သူများ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုလူနဲ့ လာတွေ့နေမှန်း မသိဘူး . . . ဟီး"

"ဟာ . . . ဟေ့"

သူ့ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားတုန်း . . .

"ဟယ် . . . ဒီမှာ တွေ့ . . . တွေ့ပြီ"

"ကဲ"

"ဒေါက်"

"အား"

"ဟောဗျာ"

မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းလိုက်တော့ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ အဖော်ကွဲလို့ ကြောက်နေတဲ့ သူ ကို အားမပေးဘဲ အနားရောက်တာနှင့် ခေါင်းကို ခေါက်ချလိုက်တာ မညာမတာ။

"အဲဒါ ထုံချင် . . . အ, ချင်ဦး . . . မျက်စိလျင်၊ နားပါးမရှိဘူး။ ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ ယွန်း . . . သိပ်စေတနာရှိလို့ ရှာတယ်တော့ မထင်နဲ့ ။ နင်ပျောက်ရင် ငါပါ အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရမှာစိုးလို့ "

"ပန်းအိမ်လည်း ကြည့်နေရင်း မျက်စိလည်သွားတာပါ။ မမရဲ့ "

"ခံပြောပြန်ပြီ။ နင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် နင့်ဦးလေး ငါ့အဖေက ငါ့ကိုပဲ အပြစ်တွေနဲ့ မိဦးမယ်။ သိရဲ့ လား . . . သိရဲ့ လား"

"အာ . . . သေပါပြီ"

ပါးစပ်ကပြော လက်က ယွန်းပန်းအိမ်၏ ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်ပြီး သား။ သူ့ရှုံ့မဲ့လေးနှင့် မျက်ရည်ဝဲသွားသော ချာတိတ်ကို ကြည့်ပြီး သနားကရုဏာ သက်မိသွားသည် ။

"ချာတိတ်"

"ဟင်"

"မင်းရဲ့ အဖော်တွေ တွေ့ပြီးဆိုတော့ ကိုယ် ကူညီစရာမလိုတော့ဘူး ပေါ့။ သွားမယ်နော်"

"ကြွ . . . ကြွ"

"ဟဲ့"

ပန်းအိမ် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်ပစ်လိုက်တော့ မမက ဟိုလူ့ကို အားနာသလိုနှင့် သူမကို အော်သည်။ သူကပဲ ကင်တင်ရှင်ကြီးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ အသားလွတ် အသားဝင်ယူနေသေးတယ်။

"ဟို . . . အားနာလိုက်တာရှင်။ ဒီကောင်မလေးက ဒီလိုပဲ အပြောမ တတ်ဘူးရှင်။ တောသူဆိုတော့ ရိုင်းတယ်။ စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်"

"ရပါတယ်"

"နွယ် . . . တွေ့ပြီလား"

"တွေ့ပြီ"

"တော်ပါသေးရဲ့ ဟယ် . . . ယွန်းပန်းအိမ်ရယ်။ နင်ပျောက်သွားလို့ တို့ မှာ မာရသွန်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပနေရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောရောပဲ"

ရောက်လာသူက မြမိုးနွယ်နဲ့ သူငယ်ချင်းချောစုစံ။

"ဟယ် . . . ကိုစိုင်းခွန်မို"

"ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က ယွန်းပန်းအိမ်လား"

"ဟုတ်တယ် . . . ကိုစိုင်းခွန်မိုရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်"

"ချာတိတ်က အဖော်ကွဲလာလို့ ဒီလမ်းမှာ ထိုင်ငိုနေတာ။ အဲဒါ ကိုယ် က ကူညီမလို့ မေးတာကို လူကုန်ကူးတဲ့ ကောင်များ မှတ်နေသလား မ သိဘူး။ မယုံသင်္ကာနဲ့ ဘုတောလွှတ်နေတာ"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ . . . ကြားထဲက ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ကိုစိုင်း ခွန်မို။ ကူညီမယ့်သူကိုများ ဘုတောလွှတ်ရတယ်လို့ ယွန်းပန်းအိမ်ရယ်။ ကိုစိုင်းခွန်မိုက အဝေးပြေးကားတွေ ပိုင်တဲ့ သူဌေးသားဟဲ့"

ချောစုစံက သူ့ကို လှည့်ပြောလိုက်၊ ချာတိတ်ကို လှည့်ပြောလိုက်။ သူ့ကို ချွန်တွန်းလုပ်တယ် ထင်သွားလား မသိဘူး။ မျက်စောင်းတစ်ချက်က ခိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။ ။

အားပါးပါး . . . လှလိုက်တဲ့ မျက်စောင်းလေး ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားတာပဲ။

"သူတို့ က ဧည့်သည် တွေ ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ရန်ကုန်ကလေ"

စိုင်းခွန်မိုက မြမိုးနွယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်တာကြောင့် နွယ်ကိုများ စိတ်ဝင်စား သွားလေသလား ဟု ချောစု ပြုံးလိုက်ကာ . . .

"သူက မြမိုးနွယ်တဲ့ ကိုစိုင်းခွန်မို။ ချောစုရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ သူလည်း သူဌေးသမီးပဲပေါ့"

"အာ . . . ချောစုကလဲ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် . . . မမြမိုးနွယ် "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟို . . . မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် လက်ဖက်ရည် လိုက်သောက်ပါလား"

"အို . . . အားနာစရာ"

"လာပါ . . . လိုက်ခဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က လူတိုင်းကို စေတနာရှိတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ"

"အဲဒါတော့ ချောစု ထောက်ခံတယ် နွယ်။ ကိုစိုင်းခွန်က ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ မှ သိပ်အရော တဝင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ နွယ်နဲ့ ကျမှ စိတ်ပြောင်းသွားတာ ထင်တယ်"

"ဟာ . . . ဗျာ"

နွယ် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ စိုင်းခွန်မိ
က ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

"အလည်လာတဲ့ ဧည့်သည် တွေဆိုတော့၊ ဘယ်တွေလည်ပြီးကြပြီလဲ
"

"မနေ့ကမှ ရောက်တာဆိုတော့ ဒီနေ့က ပထမဆုံးပဲလေ"

"ဪ . . . ဘယ်တွေသွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိလဲ။ အကူအညီလိုရင် ပြော
နော်"

"အင်းလေးကိုသွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်လေ။ ညောင်ရွှေမှာ တစ်ည
အိမ်ကြမယ်"

"အမျိုးတွေရှိလို့ လား"

"မရှိဘူး Hotel မှာ ပဲ တည်းကြမှာ "

"ဪ . . . "

စိုင်းခွန်မိ ဆွံ့အနေသော ချာတိတ်ဆီသို့ လူအလစ်မှာ အကြည့်သူခိုး
လို လှစ်ခနဲ ပို့လိုက်မိ၏။ သူမမှာ စကားပြောခွင့် ပါမစ်မရှိဘူးလား။ ကို
ယ်လေး ကျုံ့ထိုင်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေပုံက ကျားရှေ့မှာ ဝပ်
နေတဲ့ ယုန်ကလေးလို။

"ကိုစိုင်းခွန်မိ အားရင် လိုက်ခဲ့ပါလား။ ကျွန်မတို့ သွားရမှာ မိန်းက
လေးတွေ ချည်းပဲ ဖြစ်နေလို့ ။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လောက်ပါ
တော့ အရေးကြုံရင် အားကိုးလို့ ရတာပေါ့"

ချောစုစံက လမ်းကြောင်းပေးနေပြီ။

"ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းတော့ မလိုက်ချင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် လည်း အဖော်ရအောင် ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ မယ်ဆိုရင် ဖြစ်မလား"

"ကောင်းသားပဲ . . .လူများ တော့ ပိုပြီး ပျော်စရာ ကောင်းတာပေါ့"

"အိုကေ"

စကားဝိုင်းသာ အဆုံးသတ်သွားတယ် သူမလေး၏ စကားသံလေး ကို မကြားရတော့။ မင်းဘဝက ဘာလဲ ချာတိတ်ရယ်။

အခန်း (၂)

စိုင်းခွန်မို့ မကြာခဏ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆုံတွေ့ခွင့် ရနေသော သူ့အိပ်မက်ထဲက နတ်သမီးလေးကို အပြင်မှာ တကယ်တွေ့လိုက်ရပြီမို့ ရင်ထဲမှ သိမ့်သိမ့်ခါလျက်။ ဒါသူ့ရဲ့ ဖူးစာဖက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည့်ထားလေ၏။

နာမည်လေးက ယွန်းပန်းအိမ်တဲ့ ။ အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပါပဲ။ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေသော မျက်နှာဖူးဖူးလေးက ငယ်မူငယ်သွေးပင် မပျောက်သေးသလိုပါပဲ။

... သူနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ ခွန်မို့

"လှေကားအဆင်းနဲ့ အတက် ဝင်တိုက်မိတာ။ သူ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက် ငါ အံ့ဩသွားတာ။ နောက် ငါသူ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်တော့ တောင်ပေါ်သား ကားဂိတ်နားမှာ ထိုင်ငိုနေတာကွာ တကယ့် ကလေးလေးအတိုင်းပဲ"

ရောဂါက မသေးပါလား။ အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးအကြောင်းကို ခွန်မို့ ခဏခဏ ပြောဖူးလို့ ချစ်ဦးက သိပြီးသားပါ။ တကယ်အပြင်မှာ တွေ့ပြီဆိုတော့ အံ့ဩမိတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

"သူက ဘာလို့ ငိုတာလဲကွ"

"အဖော်တွေနဲ့ ကွဲသွားလို့ တဲ့ ကွာ။ ငါက ဘာကူညီရမလဲ သွားမေး

တာကို ချာတိတ်က ဘုတောလွှတ်တာ။ လူလိမ်နဲ့ တွေ့မှာ စိုးလို့ ငါ့ကို မယုံဘူးတဲ့ ဟား . . . ဟား"

"နောက်တော့ရော . . ."

ချစ်ဦးက စိတ်ဝင်စားစွာ ဆက်မေးလေ၏။

"နောက်တော့ သူ့အစ်မ မြတ်နိုးနွယ်နဲ့ ချောစုတို့ ရောက်လာကြတာလေ။ အဲဒီမှာ တင် ငါလည်း ဝင်ရော လိုက်တာ"

"အင်း . . . မြားနတ်မောင် အိပ်ရာက နိုး လာပြီထင်တယ်။ မြားချက် မလွဲအောင် ငါက အဆစ်ကူညီမယ်ပေါ့"

"ကုသိုလ်ရပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ"

"ကုသိုလ်က နောက်မှ ရမှာ ။ လောလောဆယ် ငါနဲ့ သစ်သီးခြုံလိုက်ခဲ့ဦး"

"ဘာလုပ်ရအောင်လဲ"

"မနက်ဖြန်အတွက် အလုပ်သမားတွေကို မှာ စရာရှိတာ မှာ ခဲ့ရဦးမယ်လေ"

ခွန်မိုက ကျွတ်ခနဲလုပ်ကာ . . .

"ဒီမှာ စိတ်ကူးလေးယဉ်လို့ ကောင်းနေတာကို မင်းဘာသာသွားလိုက်စမ်းပါကွာ"

"ငါ့ဆိုင်ကယ် ဆေးရုံတင်ထားရလို့ မင်းကို ခေါ်တာကွ။ လိုက်မပို့ချင်နေ မနက်ဖြန် ငါ မင်းနောက်ကို မလိုက်ရုံဘဲ ရှိမယ်"

"နည်းနည်းလေး အကူအညီတောင်းမိပါတယ် အခွင့်အရေးက တန်းယူတော့တာပဲ"

ပြောပြီး ခွန်မို ဆိုင်ကယ်သော့ကို ယူပြီး ချစ်ဦးကို သစ်သီးခြံထဲသို့ လိုက်ပို့ရ၏။

ငယ်သူချင်းတွေမို့ သူတို့ နှစ်ယောက်က တတွဲတွဲပါပဲ။ ဘွဲ့ရပြီး ချစ်ဦးက သူ့မိသားစုရဲ့ သစ်သီးခြံတွေကို သူကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေ၏။

ခွန်မိုကလည်း မိဘတွေရဲ့ လုပ်ငန်းကို လက်လွှဲတာဝန်ယူထားသူ။ အဝေးပြေးကားတွေ ဘယ်နှစီးတောင်ရှိသည် မသိ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကားဒရိုင်ဘာတွေကို စိတ်မချလို့ သူကိုယ်တိုင် လိုက်ရ၏။ သောက်တတ် စားတတ်သူတွေပါတော့ သူတို့ လစ်ရင်လစ်သလို ထင်ရာစိုင်းချင်ကြသည် ။

ဒါကြောင့် ဖေဖေနှင့်သူ တစ်ယောက်တစ်ပတ်လိုက်ရ၏။ ခွန်မိုက ဖေဖေ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ဖေဖေ အပတ်ထဲမှာ ငါးရက်လောက် ဝင်လိုက်ပေးပြီး နှစ်ရက်လောက်ပဲ နားတတ်သူပါ။

အခု နားရက်လေးမှာ ပဲ ဈေးထဲကို သွားရင်းသူရဲ့ အိပ်မက်နတ်သမီးလေးနဲ့ ဆုံဖြစ်ခဲ့တာပါ။

"ခွန်မို"

"ဘာလဲကွ"

"မင်း ပြောပြပုံအရဆိုရင် ကောင်မလေးက ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ဖော်များ လားကွာ"

"မြမိုးနွယ်ရဲ့ စကားအသွားအလာအရ ဆိုရင် ညီအစ်မဝမ်းကွဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ"

"မင်းရှေ့မှာ ပဲ ခေါင်းခေါက်တာတွေ လိမ်ဆွဲတာတွေ မြင်ရတယ်ဆို

"

"အေးလေကွာ . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဒါဆိုရင် အိမ်ဖော်ဘဝနဲ့ သိပ်ထူးမှာ တော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဟိုကွာ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အားကိုးမရှိလို့ ဦးလေးအိမ်၊ ဒေါ်လေးအိမ်မှာ ကပ်နေရင်း အိမ်ဖော်လို နှိပ်စက်ဘဝမျိုး ဖြစ်နေမလား"

"ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"အဲဒါဆို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ချစ်ဦးက တွေးတွေးဆဆလေး ပြောနေသည် ။ ဒါတွေကို ခွန်မို ဂရုစိုက်နေမှာ မှ မဟုတ်တာ။ သူက နှလုံးသား၏ အမိန့်ကို နာခံမည့်သူ။

"မင်း ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲချစ်ဦး"

"ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မင်းတို့ တကယ်လို့ အဆင်ပြေသွားရင် မင်းအိမ်က သဘောတူပါ့မလား"

ချစ်ဦး စကားကြောင့် ခွန်မိုက အကျယ်ကြီး ရယ်လေသည် ။

"အဲဒီလောက်ကြီး ခေါင်းစားမနေစမ်းပါနဲ့ ချစ်ဦးရာ။ သဘောမတူလဲ ငါက မူမယ့်ကောင်လား။ ငါယောက်ျားကွ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တော့ ကောင်းကောင်း ရှာကျွေး နိုင်ပါတယ်။ သူ မျက်နှာငယ်စေရအောင် ငါ့ဘဝထဲကို ဆွဲမခေါ်ဘူး။ ငါက သူ့ဘဝထဲကို တိုးဝင်လိုက်ရုံပဲ"

"ဟား . . . အချစ်ရဲ့ စွမ်းအားက တန်ခိုးထက်နေပါလားဟေ့"

"Love Conquers all အချစ်သည် အရာရာ ကို အောင်နိုင်၏။ Love never fails. ချစ် ခြင်း မေတ္တာများ ဘယ်တော့မှ ကျရှုံးမှု မရှိပါတဲ့ ချစ်ဦးရေ"

"ခွန်မိ . . . ခွန်မိ ဒါအစပဲရှိသေးတယ်နော်။ ဇာတ်ရှိန်တက်လာရင် တော့ မင်း ရူးမလား၊ မူးမလားပဲ"

ခွန်မိ ပခုံးကို ကိုင်ထားသော ချစ်ဦး လက်တွေက ခွန်မိရင်ဘတ်ဆီ သို့ ပြောင်းဖတ်ရင်း ရယ်သည် ။

"နှလုံးသားလေးက တဒိတ်ဒိတ်ခုန် ဖြစ်နေပြီလား"

ခွန်မိက ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်ကိုသာ ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်နေ၏။ သစ်သီးခြံထဲကို ရောက်တော့ . . .

"ဆရာ လာပြီ"

"မနက်ဖြန် ကျွန်တော် သွားစရာရှိလို့ ခြံထဲကို လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုစိုင်းလူ"

"ဘယ်သွားမှာ လဲ . . . ဆရာ"

"အင်းလေးကို"

"ဆရာက အင်းလေးကို ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ"

ချစ်ဦးက ခွန်မိ ပခုံးကို ဖတ်လိုက်ရင်း . . .

"ဒီကောင့်ကိစ္စလေ . . . ရန်ကုန်နဲ့ တောင်ကြီးနှစ်ပြည်တောင် လမ်း ခင်းဖို့ အရေး ကျွန်တော်က လိုက်ပြီး အကျိုးဆောင်လုပ်ရမှာ "

"ဗျာ"

ကိုစိုင်းလူက ချစ်ဦးစကား နားမလည်သလို ခေါင်းကို ကုတ်သည် ။ အဲဒီလို ထူနေလို့ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေတာဟု ချစ်ဦး စိတ်ထဲမှ ရှုတ်ချပစ်လိုက်၏။ သူများကိုသာ ပြောရတယ်။ သူတို့ ကရော ဘာထူးလို့ လဲ။ သူတို့လည်း လူပျိုကြီး။ အဲလေ ၂၃ ဆိုတော့ လူပျိုလတ်ပေါ့။

"အဲဒီလောက် ထူပိန်းမနေနဲ့ ကိုစိုင်းလူရေ။ ဒီကောင် ရန်ကုန်သူတစ်ယောက်ကို ကြွေးနေလို့ ။ အဲဒါ ကျွန်တော်က ဖူးစာလိုက်ရေးပေးရမှာ ကိုပြောတာ သိပြီလား"

"ဪ"

ဒီတော့မှ ကိုစိုင်းလူ သဘောပေါက်သွားကာ ခွန်မိုကို ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ကြည့်လေတော့၏။

အခန်း (၃)

"ယွန်းပန်းအိမ်"

"ရှင် . . . မမ"

"ငါ ရေချိုးတော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . မမ"

မြမိုးနွယ် ရေချိုးတာယွန်းပန်းအိမ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲဟု ခွန်မို တွေးမိသည်။ ချေးလိုက်တွန်း ပေးရမှာ လား။ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ယွန်းပန်းအိမ်က သူတို့ ရှေ့မှ ခါးလေးကိုင်း ခေါင်းလေး ငုံ့၍ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

ဒါ ရိုသေသမှု ပြုတဲ့ သဘောပေါ့။ ယွန်းပန်းအိမ် လက်ထဲမှာ ကိုင်သွားတာက လုံချည်တစ်ထည်နှင့် တဘက်တစ်ထည်။ ဒါကိုကြည်ပြီး စိုင်းချစ်ဦးက . . .

"ဟူး . . . ကိုယ်ဝတ်မယ့် လုံချည်ရဲ့ တဘက်တစ်ထည်တောင် နောက်က လူတစ်ယောက် သယ်ပေးရတယ်။ လက်ကျိုးနေသလား မသိဘူး။"

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြော၏။ မဆိုင်တဲ့ ချစ်ဦးတောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရင် ခွန်မို ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိနေမလဲ။

"ခွန်မို"

"ဟင်"

"မင်း . . . ယွန်းပန်းအိမ်ကို မြန်မြန် လက်ထပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မင်း . . . မကြိုးစားရင် ငါ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်"

"ဘာကွ"

ခွန်မို ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထပြီး ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားလေတော့
ချစ်ဦးက မချို့မချဉ်ရယ်သည်။ ။

"ဒေါသဖြစ် အရင်မလိုနဲ့ လေ။ အကြောင်းအရင်းကို မေးဦး"

"ပြောပါဦး . . . မင်း အကြောင်းအရင်းက ဘာလဲ"

"ချာတိတ်ကို သနားလို့ "

ဒီတော့မှ ခွန်မို ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်တော့ ဖြစ်သွားမိသည်။ ။ ချစ်ဦးကလည်း ကိုယ့်လောက် အချောကြီး မဟုတ်ပေမယ့် သူပြီးရင် နံပါတ်နှစ် မိန်းကလေးတွေ ၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံစားရသူပါ။

ချာတိတ်က ကိုယ့်ကို မကြိုက်ဘဲ သူ့ကိုများ ကြိုက်သွားရင်ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာတော့ ရင်ထဲမှာ ပူသွားရသည်။ ။

"အလကား နောက်တာပါ ခွန်မိုရာ။ ဒီလောက် မျက်နှာကြီး ပျက်မနေစမ်းပါနဲ့ "

"မင်း . . . နောက်ရင် တခြားဟာ နောက်ကွာ။ ချာတိတ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ငါ သည်းမခံချင်ပါဘူး"

"အေးပါ . . . အေးပါ"

ချစ်ဦးက လေသံအေးနှင့်ဆိုပြီး ထသွားလေသည်။

"မင်း . . . ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ရေချိုးမယ်လေကွာ။ မင်းရော မချိုးဘူးလား"

"ချိုးမှာ ပေါ့"

"ဒါနဲ့ များ "

နှစ်ယောက်သား ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲပြီး သည် အထိ ချာတိတ်မလေး ရေမချိုး ရသေးပေ။

သူတို့ တွေ ထမင်းစားကြတော့မှ ချာတိတ် ရေချိုးရသည် ထင်၏။

"ယွန်းပန်းအိမ်ကို စောင့်လိုက်ကြဦးလေ"

နေပစေ . . . သူက ဝိုင်းနဲ့ ဝန်းနဲ့ ဝန်းနဲ့ မစားတတ်ဘူး။ ဘယ်နေရာမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက် တည်းခွဲစားနေကျ"

"ဪ"

"ဪ" သံက ချစ်ဦးနှုတ်မှ ထွက်လာခြင်းပါ။ ခွန်မိုကတော့ ဘာသံ ထွက်နိုင်မှာ လဲ။ ဒါ ချာတိတ်ကို သပ်သပ်ဖယ်ထုတ်ထားမှန်း သိ၍ စိတ်မကောင်းနိုင်။

ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သေးတော့ ဘာမှ လဲ ပြောခွင့်မရှိ။ ချစ်ဦး ထမင်းကို စိတ်မပါဘဲ စားနေသော ခွန်မိုကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးရှိုက်မိ၏။ ထမင်းစားပြီး လမ်းလျှောက် ထွက်ကြမယ်ဆိုတော့ . . .

"ယွန်းပန်းအိမ် လာလေ . . . မလိုက်ဘူးလား"

"ဟို . . . ပန်းအိမ် ခေါင်းတွေကိုက်နေလို့ မလိုက်တော့ပါဘူး"

"ဟုတ်လား . . . ဆေးလုံးမသောက်ဘူးလား"

"ပြီးမှ ပဲ သောက်လိုက်တော့မယ်"

"ဆေးလုံးသောက်တာ အချိန်နာရီ ရွေးမနေနဲ့ လေ။ အခုသွားသောက်လိုက် . . . သွား"

ချစ်ဦးက ယွန်းပန်းအိမ်နှင့် တရင်းတနှီး စကားတွေ ပြောခွင့်ရနေသည် ။

ခွန်မိမှာ သာ စိတ်ရှိတိုင်း ပြောခွင့်မရဖြစ်နေတာ။ မရဆို မြဲမိုးနွယ်က ခွန်မိ အပေါ် တိမ်းညွှတ်နေတာ သိသာ လှသည် ။ ခွန်မိက ချာတိတ်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးလေး စကားပြောလိုက်တာနှင့် . . .

မြဲမိုးနွယ်က ချာတိတ်ကို ပိုမိုပိုဟောက်နေ၏။ အကောင်းလည်း မပြော၊ နှိမ်လိုက်တာက ဇက်ပင် မငဲ့သာ အောင်ပါပဲ။

ဒီတော့ ချာတိတ် အဆူအမာန်မခံရအောင် ကိုယ်ကပဲ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ အလိုက်အထိုက် နေရတော့သည် ။

ယွန်းပန်းအိမ် တစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ လေးယောက်က လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်တော့ . . .

"ခွန်မိ"

"ဟင် . . . ဘာလဲ . . . ချစ်ဦး"

"မင်းတို့ ပဲ သွားကြတော့ကွာ။ ငါမလိုက်တော့ဘူး။ ဒီညောင်ရွှေမြို့ကို ငါက တစ်ပတ် တစ်ခေါက်လောက် ရောက်နေတဲ့ ကောင်။ ဒီတစ်မြို့လုံး ငါ့ခြေရာ လက်ညှိုးထိုးလို့ မလွဲဘူး။ လျှောက်လိုက်ရမှာ

ပျင်းစရာကြီး။ ငါ ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထိုင်စောင့်နေမယ်ကွာ"

"မင်း သဘောပဲလေ"

"ခုမှ ထမင်းစားပြီးလာတယ် လက်ဖက်ရည် သောက်ဦးမလို့ လား ကိုချစ်ဦးရဲ့ "

"အရည်နဲ့ အဖတ် မတူဘူးလေ ချောစုရဲ့ ။ လက်ဖက်ရည်က တစ်ငုံချင်းသွင်းတာ ဝင်သေးတယ်"

ချစ်ဦးပြောပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့ ခွန်မိုတို့ လည်း ဆက် လျှောက်ခဲ့သည် ။

"တော်တော် အေးတာပဲနော်"

မြမိုးနွယ်က အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်သလို ညည်းညူတော့ ခွန်မို ချာ တိတ်ကို သတိရမိသွားလေ၏။ သူတို့ မှာ သာ အနွေးထည်အကောင်း စားတွေ ကိုယ်စီနှင့်။ ချာတိတ်ခမျာမှာ ဆွယ်တာ အညံ့စား အပါးလေးနှင့် ဘယ်လောက်များ ချမ်းနေရှာလိမ့်မလဲ။

"ကိုစိုင်းခွန်မို"

"ဗျာ"

"အသံတိတ်လှချေလား။ စကားပြောဦးလေ"

"ဘာတွေပြောရမှန်း မသိလို့ ပါ"

"ဟောတော့"

မြမိုးနွယ်က ခွန်မိုကို ကြည့်၍ ရယ်လေသည် ။

"ကိုခွန်မိုအကြောင်းတွေ ပြောပြလေ"

"သိပ်ထွေထွေထူးထူးတော့ ပြောစရာမရှိဘူးဗျ"

ဟု ဆိုပြီး ဟိုပြောဒီပြော ဘာတွေပြောမိမှန်း မသိ။ လူနဲ့ စိတ်က တခြားစီဖြစ်နေသည် ပဲလေ။

ချစ်ဦးမှာ လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ခဏသာ ဝင်ထိုင်ပြီး Hotel သို့သာ ပြန်လာခဲ့သည် ။ သူက လမ်းလျှောက်ရတာကို အင်မတန် ပျင်း တဲ့ ကောင်။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆိုတော့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ရမှာ ဘယ်လောက် ပျင်းစရာကောင်းလဲ။

သူက အမြဲတမ်း စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသူပီပီ ဘယ်တုန်းကမှ ရှိုးနဲ့ စ တိုင်နဲ့ လမ်းလျှောက်သူ မဟုတ်ပေ။ တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်မှ ကြို က်တဲ့ ကောင်မျိုးမို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဘယ်တုန်းကမှ မညင်သာခဲ့။

"ဟင်"

ယွန်းပန်းအိမ် ခြေသံကြား၍ တစ်ဖက်က ထမင်းခွက်ကလေးကို ကို င်လျက်၊ တစ်ဖက်က တံခါးကို အသာအတွန်းကြည့်လိုက်စဉ် စိုင်းချစ်ဦး ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ဒါကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်တဲ့ စိုင်းချစ်ဦး။ သူမ အခန်းရှေ့ကို ရောက်တော့ ခြေစုံရပ်လိုက်သည် ။ ဒီကောင်မလေး ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။

"ဒေါက် . . . ဒေါက်"

နောက်တစ်ခါ တံခါးခေါက်သံကြောင့် တံခါးကို ထဖွင့်ပေးလိုက်ရ၏ ။ စိုင်းချစ်ဦးက ယွန်းပန်းအိမ်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ကာ . . .

"ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဟို . . . ထမင်း . . . ထမင်းစားနေတာပါ"

"ပန်းကန်နဲ့ မစားဘဲ ဘာလို့ စတီးချိုင့်နဲ့ ပဲ စားနေတာလဲ။ ကျဉ်းကျဉ်းကျွတ်ကျွတ်နဲ့ "

ယွန်းပန်းအိမ် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းလေးငုံသွားသည်။ ။

"ထမင်းစားတာ ဘာဟင်းနဲ့ ကျွေးနို့မှာ လည်း မရပါလား"

ဟူး . . . မလွယ်ပါလား။ ဒီလူကြီးတော့ ကြောင်သေလို့ ဝင်စားသလား မသိဘူး။

"ဘာဟင်းနဲ့ စားတာလဲ"

မေးလည်း မေး စတီးချိုင့် အံတွေကိုလည်း တစ်ဆင့်ချင်း ယူကြည့်လေသည်။ ။

"ဟင် . . . မင်း ဒါနဲ့ စားတာလား"

"ဟို"

"ဆင်ခြေပေးဖို့ စဉ်းစားနေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဆို . . . အကုန်လုံး သိမ်းလိုက်တော့"

"ရှင်"

ချစ်ဦး စိတ်မရှည်သလို ကိုယ်တိုင်ပဲ စတီးချိုင့်အံတွေကို ဆွဲယူပြီး ပြန်ဆင့်လိုက်သည်။ ။ ဘဲဥ ပြုတ်ကလေးတစ်လုံးနှင့် ဆားပုံစားနေသော မြင်ကွင်းကို သူဘယ်လို ကြည့်ရက်ပါ့မလဲ။ သူတို့ ကတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေနဲ့ စားသောက်ခဲ့ကြပြီး ချာတိတ်အတွက်က ဘဲဥပြုတ် တစ်လုံးတဲ လား။ ချစ်ဦး ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းနိုင်ပေ။ ဒါအဆင့်အတန်း ခွဲခြားခြင်းပဲ။

"ဟို . . . အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့ လဲ။ သူများ စားနေတာကို"

"မစားနဲ့ တော့"

"ရှင်"

"မင်း . . . လူမဟုတ်လား၊ လူလိုပဲစားရမယ်။ လာငါနဲ့ လိုက်ခဲ့"

ပြောလည်း ပြော လက်ကလည်း ယွန်းပန်းအိမ်ကို ဆွဲခေါ်လေသည်
။ ပထမဦးတည်ပြီး ဆွဲခေါ် သွားတာက သူတို့ အခန်းဆီသို့မို့ ယွန်းပန်း
အိမ် ကြောက်လန့်ကာ လက်ကို ရုန်းလေသည် ။

"ဘယ်ကိုလဲ . . . အား . . . လွှတ်ပါ"

"ဘာလုပ်မယ် ထင်လို့ လဲ"

"ဦးစိုင်းချစ်ဦး"

"ဒီမှာ . . . ခဏစောင့်"

ယွန်းပန်းအိမ်ကို ထားခဲ့ပြီး သူက အခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည် ။
ပန်းအိမ်မှာ ကြောက်တတ်ကလေးနှင့် ဆက်ရပ်နေရမလား။ တွေးနေဆဲ
စိုင်းချစ်ဦး ဂျက်ကင်တစ်ထည်ကို ကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာသည် ။

"ရော့ . . . ဒါကို ဝတ်လိုက်"

"ဟင့်အင်း"

"မင်း . . . ချမ်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ဝတ်ဆိုရင် ဝတ်လိုက်ပေါ့"

စိုင်းချစ်ဦးက ဂျာကင်ကို အမျိုးမျိုး ဝတ်တတ်သူမို့ ဒီနေ့ ဝတ်သော
ဂျာကင်ကို မနက်ဖြန် ထပ်ဝတ်လေ့မရှိ။ ဒါကြောင့်
ဂျာကင်အပိုပါလာခဲ့ခြင်းပါ။

"ယူလေ"

"ဟင့်အင်း"

"ကြာတယ်ဟာ လာဝတ်"

"ကျွန်မ မဝတ်ချင်ဘူး"

ပန်းအိမ် ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း အပြောကြမ်း၊ အလုပ်ကြမ်းသမားကြီးက သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပန်းအိမ်ကို ဂျာကင်ဝတ်ပေးတော့၏။

"လာ"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"မင်းကို ထမင်းကျွေးမလို့ အောက်ထပ်ကို လိုက်ခဲ့"

"ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ မစားတော့ဘူး"

"မစားလို့ ဖြစ်မလား။ ပြီးမှ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဟာတွေပြန်ခိုးစားမလို့ လား။ မလုပ်နဲ့ လိုက်မှာ သာ လိုက်ခဲ့"

ပန်းအိမ် အတော်လေး စိတ်ညစ်သွားရ၏။ မမ ပြန်လာတာနဲ့ တိုးရင် အဆူခံရတော့မှာ ပဲ။ ပန်းအိမ် စိတ်ရှုပ်နေပေမယ့် သူကတော့ ဘာတွေမှာ နေသည် မသိ။

"လာထိုင်"

ခုံတစ်လုံးကိုဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းတော့ ပန်းအိမ် ထိုင်လိုက်ရသည် ။

စားစရာတွေရောက်လာတော့ . . .

"ကဲ . . . ချာတိတ်စား။ မဝရင်ပြော ထပ်မှာ ပေးမယ်"

ပန်းအိမ် သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေလေလျှင်

သူက ကိုယ်တိုင်ပဲ ဟင်းတွေ ဆယ်ထည့်ပေးပြန်၏။

အစားအသောက်တွေ ကောင်းနေပေမယ့် စားရတာ
ကြောက်စိတ်ကြောင့် အရသာတွေ ဘာမှန်း မသိလိုက်။

"စားလေ"

"ဝပါပြီ"

"တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ပန်းအိမ် တကယ်ဝတာပါ"

ကျွန်မဟု ပြောရာမှ ပန်းအိမ်ဟု ပြောင်းပြောလိုက်တော့ ရင်းနှီးမှု
လေး ရှိသွားသလိုပါ။

"ချာတိတ်"

"ရှင်"

"မင်း အခန်းထဲ ပြန်ဝင်နေ။ ကိုယ် အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟိုလူတွေ ပြန်လာရင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မ
ည်စိုး၍ စိုင်းချစ်ဦး ရှောင်ထွက်လိုက်ခြင်းပါလေ။
